

Η στάση του Π. Δριμύλη όπως και να έχει το πράγμα δεν επιζητά καμία πολιτική στήριξη. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι απλά έχει επιλέξει τον προσωπικό δρόμο αντιμετώπισης της υπόθεσης. Η επαναστατική αλληλεγγύη δεν χαράει εκεί. Είναι συνιστώσα ενός συλλογικού αγώνα ενάντια στο κράτος και όχι σε συνεργασία μαζί του για την υπεράσπιση κάποιας "προσωπικής" αλήθειας. Θα μπορούσε να πει κανείς απλά ότι πρόκειται για μια "προσωπική ξεφτίλα" αν δεν συνέβαιναν κάποια γεγονότα που δίνουν μια μεγάλη πολιτική διάσταση στη στάση του.

- Αν δεν είχε δολοφονηθεί ο Χ. Μαρίνος. Η υπόθεση του Δριμύλη είναι σήμερα αποπροσανατολιστική. Εκεί που το μοναδικό ζήτημα που υπήρχε ήταν η κρατική δολοφονία, τώρα εμφανίζεται ένα δεύτερο που όχι μόνο αποδυναμώνει την όποια αντίδραση στο πρώτο αλλά όσο περνάει ο καιρός περισσότερο τείνει να το επισκιάσει. Η όποια οργή και δυναμική ενάντια στην κρατική δολοφονία θα διοχετευθεί στην υπεράσπιση ή την καταγγελία του Δριμύλη.

Η κατάθεση του συγχρόνως βοηθάει το κράτος να στηρίζει τη δολοφονία του Μαρίνου στην κοινωνία. Δεν τον σκότωσαν για την παραβίαση των περιοριστικών όρων αλλά για την επίθεση στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ. Έτσι επέρχεται μια "εξισορρόπηση" στα μάτια της "κοινής γνώμης".

- Αν δεν προσπαθούσε το κράτος να "ψυχολογήσει" τον Μαρίνο. Οι υπόνοιες και οι καταθέσεις του Δριμύλη όπως και διάφορα κείμενα που μιλούν για "ψυχολογικά προβλήματα" του Μαρίνου ενισχύουν το κράτος στην προσπάθεια του να ερμηνεύσει την όλη στάση ζωής αυτού και των ομοίων του μέσα από ψυχολογικούς όρους. Παράλληλα αφήνουν ανοικτό το ενδεχόμενο της αυτοκτονίας που είναι φοβερά χρήσιμο για το κράτος.

- Αν δεν ήταν από τους ανθρώπους που στήριζαν τον Μαρίνο στις τελευταίες τουλάχιστον ομηρείες του. Η στάση του ενισχύει απόψεις χρόνων που έβλεπαν τον Μαρίνο σαν "επικίνδυνο άτομο" που δεν χρήζει αλληλεγγύης. Το περσινό διήμερο του "ΑΛΦΑ" στην Αθήνα είναι χαρακτηριστικό. Έτσι "θριαμβεύει" φαινομενικά εκ των υστέρων και όχι μέσα από πραγματικούς αγώνες η επιλεκτική αλληλεγγύη με προσωπικά κριτήρια. Στην πραγματικότητα βέβαια αναδεικνύεται η μερικότητα της, αφού τέτοια ήταν και η αλληλεγγύη του Δριμύλη προς τον Μαρίνο. Και ως εκ τούτου εύκολα άρθηκε όταν έλειψαν οι "συμπάθειες" από τη μέση.

- Αν δεν μιλούσε για "διαφύλαξη της αξιοπρέπειας του χώρου". Η στάση του μ' αυτόν τον τρόπο πολιτικοποιείται. Το κράτος γίνεται δυνατόν να μπει διατητής στις διαφορές (κάθε τύπου) των αναρχικών. Είναι μια στάση επικίνδυνη για το μέλλον. Οι "νέοι καιροί" του εκσυγχρονισμού φαίνεται ότι δεν άφησαν αλώβητο τον αναρχικό χώρο. Οι "άκαμπτες ιδεοληπτικές" αρχές των επαναστατών γενικά μπαίνουν υπο διαπραγμάτευση. Οι αναρχικοί κάτω από ιδιαίτερες περιστάσεις μπορούν για λίγο, τακτικά, να πάνε να είναι εχθροί με το κράτος για να υπερασπίσουν κάποια "αλήθεια" !!!

Μια "αλήθεια" συγχρόνως που την γνώριζαν εδώ και καιρό όπως λένε οι λίγοι, οι ειδικοί. Αυτοί λειτουργούν με βάση αυτήν και επιζητούν από τους υπόλοιπους που την αγνοούν να λειτουργήσουν με τον ίδιο τρόπο. Είναι η επανάληψη μιας παλιάς ιστορίας. Η διαφάνεια στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου δεν ήταν κάτι που τον χαρακτήριζε. Η "κρίση αποκαλύψεων" θα ήταν ίσως ενδιαφέρουσα εάν γινόταν

κάτω απο διαφορετικές συνθήκες (χωρίς την δολοφονία του Μαρίνου) και αν αφορούσε αποκλειστικά τους αναρχικούς. Σήμερα αυτό που ξεκίνησαν ο Δριμύλης και οι φίλοι του στις εφημερίδες (υπονοώντας οτι αυτοί γνωρίζουν μια αλήθεια) φαντάζει να εκπορεύεται απο ιδιοτέλειες. Και μόνο όλα τα παραπάνω κάνουν εμφανές νομίζουμε οτι καμιά "αλήθεια" δεν υφίσταται γενικά κάτω απο οποιεσδήποτε συνθήκες και στιγμές. Είναι τουλάχιστον μικροαστικό να θεωρούμε οτι γνωρίζουμε τη μια και μοναδική αλήθεια αγνοώντας ή ξεπερνώντας όλα τα παραπάνω. Η αλήθεια (όπως και όλα τα πράγματα άλλωστε) είναι ταξική. Ή θα εξυπηρετήσει το κράτος ή το κίνημα. Και η "αλήθεια" του Δριμύλη και των φίλων του εξυπηρετούν το πρώτο.

Τελειώνοντας αυτή την μικρή αναφορά κάποιων πολιτικών συνεπειών της στάσης Δριμύλη θα θέλαμε να τονίσουμε οτι δεν αρκεί απλά να τον καταδικάσουμε αυτόν και τους υποστηρικτές του. Η εμμονή σε αφαιρετικούς χαρακτηρισμούς δίνει τροφή μόνο στα ΜΜΕ και δεν δημιουργεί τίποτα αλλά απο μία εκτονωτική κόντρα. Το κύριο ζήτημα παραμένει η αντίσταση στην κρατική δολοφονία. Απο την άλλη μεριά αν για μια ακόμη φορά σταθούμε στο μεμονωμένο γεγονός και αγνοήσουμε τόσο τις πολιτικές ή μάλλον απολίτικες λογικές που το γεννούν όσο και την πολιτική διάσταση του, τότε θα έχουμε κάνει μια καλή προσπάθεια για την προετοιμασία ενός χειρότερου αύριο. Μια νέα πάγια θέση του κοινωνικού κινήματος θα μπει υπο διαπραγματεύση.

Αναρχικοί απο Βύρωνα

- Σημείωση : Ακολουθεί κείμενο που δόθηκε στις εφημερίδες το οποίο χωρίς να καταπιάνεται ουσιαστικά με τα "εσωτερικά" του χώρου όπως αυτό (για ευνόητους λόγους) προσπαθεί να καταδείξει έστω επιγραμματικά την πολιτική σημασία των γεγονότων